

Naor de stad

Hent den Berger uit Uzendoorn zat in zak en as. De miens wies me gin raad. Toen hij 's middags ut de ploegediens' thuis kwam, was z'n vrouw Marieke nie thuis. En dá was in hullies trouwdag nooit irder gebeurd. Nao drie uurekes zitte te wachte, was ze er nog nie. Hent haolde zich van alles in de kop. 'Ze zal er toch nie vandeur zijn', mompelde hij, want ze hadde daags te veure goeie heisa gehad. 't Gong over 't ète. Hent há gezeed dat de jerpels krek ketsballe weure, want ze weure zo hard as een mostertbal. 'Marre', zei hij in z'n eige, 'dá hemme we 's aovens op bed wir goed uitgepraot'. Wá was hij opgeloch' toen Marieke tigde zesse den hof kwam opgereeje. Veurzichtig vroeg Hent: 'Waor hedde gij toch al die tijd gezeute?'. Och, ik ben effekes naor Tiel gewies', zee Marieke. 'Nuumde gij dá effekes? Miens, miens, wá zij ik ongerus' gewies. Marre, wá zedde gij in de stad eigelijk wiese doen?'. 'Ik zij naor de schoonheidsspecialiste gewies, veinde gij dá zo erg?' 'Neeje', zee Hent, 'erg vein ik dá nie, mar dá' de daor zo lang het motte wachte en nie aon de beurt zij gewies, dá's wel erg...' Nao deze uitspraak weure de raape pas ech' gaor...

Hannes